

Nikola Buvije

TAČKA BEZ POVRATKA

To je bilo juče
Crna kaspijska obala
Na korenju iz mora izbačenom, obelelom,
Na parčićima bambusa sitnim
Pekli smo malu ribu sasvim
Ružičasto joj meso
Poprimalo boju dima

Tiha kiša jesenja
Srce utopljeno pod vunom a
Na severu
Ogromna olujna pečurka što
Se pela prema Krimu
I širila tog podneva
Sve do Kine
Život je do te mere bio opojnost i draž
Da si joj rekao ili bolje prošaputao
„Izgubi me ma gde bilo“
Talasi su odgovorili „Od toga se nećeš oporaviti“

Trapezund, 1953.

LOVE SONG III

Kad podjarivanje reči radi malo boja
Više tvoj udeo ne bude
Kada rumen oskoruše niti devojački struk
Ne budu u te budili žal za mladost
Kada novo jedno lice načeto odsutnošću
Više ne bude potresalo ono što si za čvrsto držao
A zaborav zaboravu bude zbogom rekao
Kada sve bude muklu neprozirnost
Zelenike poprimilo

U taj dan
Nakraj puta čekaće te neko
Da ti kaže da je bilo dobro baš tako i

Da bi svoj put trebalo da okončaš
Lišen
Lišen svega
I možda, tada...
No, neka sneg koji noćas zaveja
Bude kao prst položen na tvojim ustima

Ženeva, decembra 1977.

PERDIDO STREET

Prvi mraz
Na uglu Sedamdeset druge i Kolambus avenije
On svira u saksofon i udara u ritmu
Raspalim đonovima
Crne je kose, bele brade, neodređenih godina,
Zvuk je mek poput baršuna starog
Razleže se kroz kavez ovih kuća
Od crvene opeke

Domaćice polažu svoje mreže pune kukuruza
I mladog krompira te slušaju
Jedna se krsti, druga ima suze u očima,
Jedan nosač zastaje, oslanja svoj bicikl o akaciju
Te, sklopljenih veđa, počinje da, kao
Kobra, pleše,
Otkrih mu pesmu: *Perdido Street Blues*
Prljavi, izlomljeni šešir koji je
Položio ispred sebe puni se dolarima
Amerika...!

Kad mu vetar ukrade novčanicu
On je, ne prestajući da svira, stopalom dohvata
Koreanski, vijetnamski, portorikanski trgovci
Stoje na pragovima kako ništa ne bi izgubili
Od ovog čuda, počinju da zamahuju zadnjicama,
Mladost mi se vraća kao šamar
Moja se glava pretvara u košnicu od zlaćanih pčela
Dugo tu stojim, s tom muzikom
Koja odnosi moje izgubljeno vreme
Kao struja što odnosi klade

Njujork, 1992.

MRTVO DOBA

I najednom
Kao u magnovenju, u lošem snu,
Pao si s konja,
Život se izmaknuo,
I napustio te
U Pepelnom kasu

Tkanje voljenih reči
Rasu se u pahulje
Kroz nebo blede i
Belo i svedeno ni na šta
Otvorena do koske bela
Bolnička škrob pod vatom
Pretnji
Zdrobljena glava koja šumori
Bez razloga bez smisla

Teški su ključevi zatvorili za nama
Zvučne brave novembra
Alkohol tajnovito šapti
U krčazima od vrbovog pruća mlada

Od sada u drugome drugde
Koje ime svoje ne kazuje
U vetrima drugim i drugim ravnima
Ti ćeš
Lakši nego čkalj
Nošem vetrom po cestama
Tišinom da nestaješ

Ženeva, 25. oktobra 1997.

Izvornik: Nicolas Bouvier, Le Dehors et le Dedans, Zoe, Genève, 1998.

*(Sa francuskog preveo **Boris Lazić**)*